



Arrest

nr. 155 531 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder.

1.2 Op 28 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 2 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 691er1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 02.12.2014 werd ingediend door:

Naam: J(…)

Voornamen: P(…)

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2”, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (…).’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

- attest dd. 13.11.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Brugge. Er wordt echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.*
- attest dd. 23.10.2014 vanwege de gemeentelijke overheden van Tala-Hady (Angola) waaruit blijkt dat betrokkene geen enkele lucratieve activiteit uitoefent. Aangezien betrokkene op datum van dit attest reeds in België verbleef is het logisch dat hij op dat moment geen economische activiteit uitoefent in zijn land. Uit dit attest blijkt niet dat betrokkene geen inkomsten had (arbeid, uitkering, andere, …) in Angola vóór zijn vertrek naar het buitenland. Het attest zegt tevens niets over (eventuele) eigendommen van betrokkene in Angola. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- attest Goffin Change waaruit blijkt dat betrokkene in het verleden éénmalig (dd. 23.04.2012) een storting ontving vanwege de referentiepersoon. Deze éénmalige storting jaren voor de huidige aanvraag gezinshereniging is onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine effectief afhankelijk was van de referentiepersoon.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst of origine én voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

De advocaat van betrokkene stelt in zijn begeleidend schrijven dd. 29.07.2014 dat het feit dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd is als de referentiepersoon voldoende is om aan te tonen dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Dit is echter niet het geval: louter uit het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven volgt niet automatisch dat betrokkene effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, eerste lid, 40bis, § 2, eerste lid en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“III.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt: (...)

III.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

III.1.3. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, met artikel 40ter, en met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing het begrip het ‘ten laste zijn’ te streng interpreteert.

In de Vreemdelingenwet worden geen voorwaarden opgesomd waaraan vreemdelingen moeten voldoen om aan te tonen dat zij ten laste zijn.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Volgens deze rechtspraak van het Hof van Justitie is het ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie en mag deze op alle mogelijke manieren bewezen worden. Verwerende partij dient rekening te houden met financiële en sociale omstandigheden.

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag aangetoond dat zij inwoont bij haar moeder, dat zij geen inkomsten heeft in België, noch in Angola en dat haar moeder voldoende inkomsten heeft .

III.1.4. Verzoekende partij verblijft al enige tijd voor haar aanvraag in België en was steeds woonachtig bij haar moeder. Aangezien verzoekende partij illegaal in België verbleef had zij logischerwijs ook geen inkomen. Het spreekt voor zich dat zij dan afhankelijk was van haar moeder. Tot op heden heeft verzoekende partij geen werk, noch geniet zij steun van het OCMW.

Ook het bewijs dat verzoekende partij geen economische activiteit uitoefent in Angola wordt door verwerende partij niet afdoende bevonden als bewijs van het ten laste zijn. Het attest zou niks weergeven over eventuele inkomsten, noch eigendommen van verzoekende partij.

Verzoekende partij moet bewijzen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of Unieburger. Verzoekende partij moet ook bewijzen dat zij geen onroerende goederen in eigendom heeft in haar herkomstland. Dat zou verzoekende partij moeten bewijzen met een attest of een verklaring van haar land van herkomst. Omdat dat een negatief bewijs is, zal verzoekende partij niet aan deze voorwaarde kunnen voldoen. Niet alle landen registreren de onroerende eigendommen van hun onderdanen. Verzoekende partij heeft reeds aangetoond dat zij niet tewerkgesteld is in Angola. En logischerwijze dan ook geen inkomen geniet in Angola.

Door dit criterium te gebruiken lijkt de DVZ ervan uit te gaan dat indien verzoekende partij een eigendom zou hebben, zij het goed kan verkopen en kan leven van de opbrengst. Daardoor zou zij niet ten laste zijn van de Belg of Unieburger. Het criterium is in strijd met de mededeling van de Europese Commissie¹, omdat lidstaten van de feitelijke situatie en niet van hypothetische omstandigheden moeten uitgaan. Verzoekende partij bezit geen eigendommen in Angola en kan dan ook niet teren op dergelijke inkomsten.

III.1.5. Daarnaast zou de éénmalige storting in het verleden niet volstaan als bewijs van de financiële afhankelijkheid. Zoals reeds hierboven uiteengezet verblijft verzoekende partij al enige tijd in België en is zij woonachtig bij haar moeder. Verzoekende partij heeft geen inkomsten en is dus financieel volledig afhankelijk van haar moeder. De afhankelijkheidsrelatie waarop de verwerende partij doelt, is dus ontegensprekelijk aangetoond. Ook verwerende partij is hiervan op de hoogte. Verzoekende partij diende immers op 6 augustus 2014 een eerste aanvraag tot gezinshereniging in. Hetgeen bewijst dat verzoekende partij sedert 6 augustus 2014 reeds inwoonde bij haar moeder en reeds ten laste was van haar.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de Belg verzoekende partij bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

Verzoekende partij is zich bewust van het feit dat een verwijzing naar rechtsleer niet afdoende is, maar aangezien het begrip 'ten laste zijn' in de wet niet aan voorwaarden is onderworpen en verwerende partij haar eigen (strengere) interpretatie er op nahoudt, kan verzoekende partij niet anders dan de thans bestreden beslissing af te toetsen aan rechtsleer.

Volgens rechtsleer op kruispunt Migratie-Integratie beschouwt de Dienst Vreemdelingenzaken iemand als ten laste van de Belg, wanneer de gezinsaanvrager en de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres en/of de Belg of Unieburger de huisvesting financiert.

Indien minstens aan één van deze twee voorwaarden wordt voldaan, hoeft de gezinsaanvrager geen bewijzen van zes maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag meer voor te leggen.

Bovendien heeft verwerende partij op geen enkel moment aangetoond dat zij ook met sociale omstandigheden heeft rekening gehouden bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Nochtans moet zij volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie sociale elementen in aanmerking nemen bij het nemen van een beslissing.

Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat zij voldoende ten laste is van de referentiepersoon in België en voldoet dan ook aan de voorwaarden conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

III.1.6. Bovendien hoeven 'onvoldoende bestaansmiddelen' echter niet noodzakelijk te leiden tot een weigering van verblijf.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...)

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing ook artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

III.1.7. Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij voldoende afhankelijk is van haar moeder in België.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40ter, artikel 40bis, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.1.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, artikelen waarvan de verzoekende partij in een eerste onderdeel van haar eerste middel eveneens de schending inroept.

Voormeld artikel 40ter, eerste lid luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- (...)"*

Voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op het motief dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat zij ouder is dan 21 jaar, niet heeft aangetoond ten laste te zijn

van haar Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te worden beschouwd dient er, aldus de gemachtigde, reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en stelt vast dat, gezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst of origine én voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde het begrip 'ten laste' te streng interpreteert en dat in de vreemdelingenwet geen voorwaarden opgesomd worden waaraan vreemdelingen moeten voldoen om aan te tonen dat zij ten laste zijn. Vervolgens verwijst zij in dit opzicht naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (in het bijzonder de arresten Reyes en Jia) en stelt zij dat volgens deze rechtspraak het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden. Zij meent in dit verband tevens dat de gemachtigde dient rekening te houden met financiële en sociale omstandigheden. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de concrete motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zich als descendant van een Belgische onderdaan die bovendien zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer – minstens wordt dit niet aangetoond – niet dienstig kan beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden die van toepassing is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden. Er wordt ook niet aangetoond dat door de verzoekende partij een verblijfsrecht te ontzeggen, haar Belgische moeder het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 :

"B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).

B.59.3 (...)

68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci)."

Zodoende valt de verzoekende partij onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van 'ten laste' zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht. Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij

dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde het begrip 'ten laste zijn' gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie te streng zou interpreteren.

Met betrekking tot de motivering aangaande de verschillende bewijzen die werden voorgelegd, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op de overweging dat geen attest van het OCMW werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De verzoekende partij stelt slechts dat zij zelf op heden geen steun geniet van het OCMW, maar in dit verband kan worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds wordt aangegeven dat de verzoekende partij een attest van 13 november 2014 voorlegde waaruit blijkt dat zij op datum van het attest geen financiële steun genoot vanwege het OCMW te Brugge.

Met betrekking tot het attest van 23 oktober 2014 van de gemeentelijke overheden van Tala-Hady (Angola) stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde dit bewijs niet afdoende heeft bevonden als bewijs van het ten laste zijn en dat het niets zou weergeven over eventuele inkomsten of eigendommen van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot voornoemd attest uitdrukkelijk gesteld wordt dat uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij geen enkele lucratieve activiteit uitoefent. Vervolgens stelt de gemachtigde dat het logisch is dat de verzoekende partij op datum van het attest geen enkele activiteit uitoefent in haar land, daar zij op dat moment reeds in België verbleef, en dat uit het attest niet blijkt dat de verzoekende partij geen inkomsten (arbeid, uitkering of andere) had in Angola voor haar vertrek naar het buitenland. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat dit inderdaad de inhoud van het attest is en dat zij tevens niet betwist dat zij zich op 23 oktober 2014 reeds in België bevond en dat deze elementen tevens blijken uit het administratief dossier. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom de betrokken vaststellingen van de gemachtigde onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Verder stelt de gemachtigde dat het attest tevens niets zegt over (eventuele) eigendommen van de verzoekende partij in Angola. De verzoekende partij betwist niet dat het betrokken attest inderdaad geen uitspraak doet over haar eventuele eigendommen in Angola. De verzoekende partij stelt dat zij geen eigendommen in Angola bezit en dan ook niet kan teren op dergelijke inkomsten. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts voor het eerst in haar verzoekschrift beweert dat zij geen eigendommen in Angola bezit. Uit het administratief dossier blijkt dat zij dit in het geheel niet heeft aangevoerd, ook niet in het begeleidend schrijven (bij een vorige aanvraag) van 29 juli 2014, en dat zij in dit verband geen enkel bewijs of zelfs begin van bewijs heeft voorgelegd. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering, daar waar zij stelt dat zij geen eigendommen in Angola bezit. De verzoekende partij meent tevens dat het bewijzen dat zij geen onroerende goederen in eigendom heeft in haar herkomstland een negatief bewijs is, zodat zij niet aan deze voorwaarde zal kunnen voldoen en dat niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registreren. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat Angola één van deze landen is en dat zij, in haar concrete geval, in de onmogelijkheid is een bewijs voor te brengen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij *in casu* niet aan deze voorwaarde kon voldoen. Waar de verzoekende partij ook nog verwijst naar het feit dat zij reeds heeft aangetoond dat zij niet tewerkgesteld is in Angola en er logischerwijze dan ook geen inkomsten geniet, valt niet in te zien op welke manier hieruit zou kunnen of moeten afgeleid worden dat de verzoekende partij geen eigendommen in Angola zou bezitten. Ten slotte geeft de verzoekende partij aan dat de gemachtigde ervan lijkt uit te gaan dat, indien zij een eigendom zou hebben, zij het goed kan verkopen en kan leven van de opbrengst, en daardoor niet ten laste zou zijn van de Belg of Unieburger, maar dat dit criterium in strijd is met de mededeling van de Europese Commissie, omdat lidstaten van de feitelijke situatie en niet van hypothetische omstandigheden moeten uitgaan. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met dit betoog uitgaat van een veronderstelde bedoeling van de gemachtigde, die geenszins blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Verder dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij, gelet op het feit dat hoger reeds werd vastgesteld dat zij valt onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, zich niet dienstig op enige mededeling van de Europese Commissie kan beroepen. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de motivering van de gemachtigde aangaande het attest van 23 oktober 2014 onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met voormeld artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld.

Met betrekking tot de éénmalige storting in het verleden betoogt de verzoekende partij dat zij al enige tijd in België verblijft en bij haar moeder woonachtig is, dat zij geen inkomsten heeft en dus financieel

volledig afhankelijk is van haar moeder, zodat de afhankelijkheidsrelatie waarop de gemachtigde doelt, ontegensprekelijk is aangetoond. Verder stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat zij sinds 6 augustus 2014 reeds inwoonde bij haar moeder en ten laste was van haar, en dat de wet geen minimale duur voorziet waarin de Belg bijstand moet verlenen en de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar rechtsleer om aan te tonen dat het volstaat om als ten laste van de Belg te worden beschouwd, als de gezinsaanvrager en de Belg ingeschreven staan op hetzelfde adres en/of de Belg de huisvesting financiert. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog op zich niet betwist dat de gemachtigde kon stellen dat een éénmalige storting jaren voor de huidige aanvraag onvoldoende is om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst of origine effectief afhankelijk was van de referentiepersoon. De verzoekende partij meent slechts dat het zou volstaan dat zij inwoont bij haar moeder. Zij verliest hierbij echter uit het oog dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent het feit dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, waarbij enerzijds gesteld wordt dat uit het feit dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven niet automatisch volgt dat de verzoekende partij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon, en anderzijds dat er bovendien reeds een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon dient te bestaan van in het land van herkomst of origine. Door thans in haar verzoekschrift met verwijzing naar rechtsleer voor te houden dat het zou volstaan dat zij bij haar moeder inwoont, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde in het kader van zijn hoger uiteengezette discretionaire bevoegdheid onjuist of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat dit niet het geval is. Bovendien dient te worden benadrukt dat de gemachtigde zich aangaande het inwonen op twee motieven beroept en dat hoger reeds is vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk heeft gedaan aan de vaststelling dat onvoldoende werd aangetoond dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst of origine én voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financieel ten laste was van de referentiepersoon. Daar waar de verzoekende partij ook in dit verband nog verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dient opnieuw te worden benadrukt dat de verzoekende partij zich hierop niet dienstig kan beroepen. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de motivering van de gemachtigde aangaande het feit dat de verzoekende partij op hetzelfde adres als de referentiepersoon is gedomicilieerd en aangaande de eenmalige storting onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zou zijn, of dat hij onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, eerste lid en 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een laatste onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat 'onvoldoende bestaansmiddelen' niet noodzakelijk hoeven te leiden tot een weigering van verblijf, beroept zij zich op artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en stelt zij dat de gemachtigde *in casu* heeft nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren. De Raad wijst er echter op dat in voormeld artikel 42, § 1, eerste lid – dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf citeert – voor de verplichting een behoefteanalyse uit te voeren uitdrukkelijk als voorwaarde wordt gesteld dat “aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is”. *In casu* is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gesteund op het feit dat de referentiepersoon niet over de overeenkomstig voormeld artikel 40ter, tweede lid vereiste bestaansmiddelen zou beschikken, maar wel op het feit dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Enige verplichting tot het doorvoeren van een behoefteanalyse is zodoende in het geheel niet aan de orde, zodat het betoog van de verzoekende partij in dit verband alle grondslag mist.

Een schending van artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.3.1 In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“III.2.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat onvoldoende zou zijn aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in België.

III.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

III.2.3. Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

III.2.4. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...)

III.2.5. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij ook elders haar familieleven kan ‘uitoefenen’. De moeder van verzoekende partij is in België, alsook de minderjarige kinderen van verzoekende partij hebben verblijfsrecht in België. Artikel 8 EVRM primeert nochtans wel op de Vreemdelingenwet.

Noch minder werd onderzocht of de belangen van de Belgische Staat opwegen tegen de belangen van de verzoekende partij zelf.

De belangen van de staat in deze is voorkomen dat verzoekende partij ten laste valt van de Belgische Staat.

De Belgische staat heeft inderdaad legitiem belang om verzoekende partij bij binnenkomst aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen te onderwerpen.

Zoals echter hierboven (cf. II.1.) uiteengezet, bestaat er geen discussie omtrent de toereikendheid van de bestaansmiddelen.

Verzoekende partij meent dan ook dat in casu het vermeend belang van de Belgische Staat onmogelijk kan opwegen tegen het recht van verzoekende partij op een familieleven.

III.2.6. Aangezien verwerende partij onmiddellijk een negatieve beslissing neemt MET bevel om het grondgebied te verlaten dient zij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België, noch over het hoger belang van de minderjarige kinderen.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...)

Uit de thans bestreden beslissing blijkt tevens geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen, noch met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

In dit opzicht wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar RvV arrest nr. 121 015 dd. 20 maart 2014. Verwerende partij moet rekening houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een beslissing. Dit geldt niet alleen bij maatregelen die de verwerende partij rechtstreeks ten aanzien van kinderen neemt, maar ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden. Het spreekt voor zich dat een eventuele verwijdering van verzoekende partij, de minderjarige kinderen schade toebrengt. Zoals reeds in de feiten uiteengelegd verblijven de kinderen van verzoekende partij tevens op hetzelfde adres als verzoekende partij. Verwerende partij is hier tevens van op de hoogte (cfr. aanvraag gezinshereniging minderjarige kinderen dd. April 2013).

Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met het belang van het kind, noch met het familieleven, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

III.2.7. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 74/13, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.3.2.1 Voorafgaandelijk dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek, in zoverre gericht tegen de bevelscomponent vervat in de bijlage 20, daar het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de gemachtigde in dit geval niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

3.3.2.2 De Raad wijst erop dat *in casu* geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116 003). In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden "(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Zodoende dient de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen (waarbij dan bovendien rekening dient te worden gehouden met het bepaalde in artikel 74/16 van de vreemdelingenwet). Daarnaast zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Bovendien heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de

feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk belang heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.3 In een eerste onderdeel van het tweede middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 8 van het EVRM.

Voormeld artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beroept de verzoekende partij zich op een familie- en gezinsleven met haar moeder en met haar twee vermeende minderjarige kinderen. Op een privéleven beroept zij zich niet.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonome begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van het gezinsleven van de – meerderjarige – verzoekende partij met haar moeder wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partij en haar moeder dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betrekking heeft op de vraag of de verzoekende partij ten laste is van haar moeder en dat hierbij werd vastgesteld dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij effectief en financieel ten laste is van haar moeder, zowel in het verleden als op heden, en dit ondanks het feit dat zij op hetzelfde adres gedomicilieerd is. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na aan te tonen waarom deze vaststellingen ook in het kader van artikel 8 van het EVRM – waarbij, zoals reeds gesteld, moet nagegaan worden of sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden – niet zouden volstaan. Zij verwijst voor het bestaan van het gezinsleven slechts naar haar hogere uiteenzetting (de Raad neemt aan dat zij doelt op haar uiteenzetting in het kader van het eerste middel), maar in dit verband werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt en met haar betoog geen afbreuk heeft gedaan aan de vaststellingen van de gemachtigde. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde überhaupt had moeten aannemen dat sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat haar betoog dat de gemachtigde had moeten verifiëren of zij dit gezinsleven elders kan uitoefenen en had moeten onderzoeken of de belangen van de Belgische staat opwegen tegen die van de verzoekende partij zelf niet dienstig is, en de verzoekende partij met dit betoog niet aannemelijk maakt dat in de bestreden bijlage 20 gemaakte overwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zouden volstaan.

Met betrekking tot de vermeende minderjarige kinderen van de verzoekende partij dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij twee kinderen heeft, waarvan het eerste geboren werd in 2007 en het tweede in 2012, die verblijfsrecht hebben in België en tevens verblijven op het adres van de moeder van de verzoekende partij. Zij stelt dat de gemachtigde hiervan op de hoogte is en verwijst naar een aanvraag gezinshereniging van de minderjarige kinderen van april 2013. De Raad stelt vast dat in het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 11 mei 2015 onder “*Andere personen die onder hetzelfde dak wonen*” met de moeder van de verzoekende partij, naast de verzoekende partij zelf, twee minderjarige kinderen vermeld worden die (in meer of mindere mate) dezelfde naam en geboortedatum hebben als de personen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift vermeldt. In het verslag wordt vermeld dat zij de Angolese nationaliteit hebben en wordt als verwantschapsband “*kleindochter*” aangegeven. Er dient echter te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat deze kinderen de kinderen zijn van de verzoekende partij. Het feit dat van deze kinderen gesteld wordt dat zij het kleinkind zijn van de moeder van de verzoekende partij, maakt niet dat zij per definitie de kinderen van de verzoekende partij zijn, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verzoekende partij minstens zes kinderen heeft. Daarnaast dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij voor het eerst in haar verzoekschrift beweert dat zij twee minderjarige kinderen heeft: uit het administratief dossier blijkt dat zij nooit enige melding van deze kinderen heeft gemaakt, ook niet in voormeld begeleidend schrijven van 29 juli 2014. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering en dat zij ook bij haar verzoekschrift geen enkel begin van bewijs voegt om aan te tonen dat zij de vader van de betrokken kinderen is. Gezien uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de in het verzoekschrift genoemde kinderen de kinderen van de verzoekende partij zijn, doet het *in casu* hoe dan ook niet ter zake of deze kinderen al dan niet verblijfsrecht zouden hebben en dat dit zou blijken uit een aanvraag gezinshereniging van april 2013. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij de vader van twee minderjarige kinderen zou zijn, kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde enige onderzoek met betrekking tot een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en deze kinderen had moeten doorvoeren.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden.

In een tweede onderdeel van het tweede middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Voormeld artikel 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de bespreking van het onderdeel van het tweede middel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM is gebleken dat moet aangenomen worden dat de gemachtigde, gelet op de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de bestreden bijlage 20 uitdrukkelijk heeft rekening gehouden met enig gezins- en familieleven dat de verzoekende partij zou hebben met haar moeder. Wat betreft een gezins- en familieleven met de vermeende kinderen van de verzoekende partij en het hoger belang van deze kinderen, kan verwezen worden naar hetgeen de Raad met betrekking tot deze vermeende kinderen heeft uiteengezet in het kader van artikel 8 van het EVRM. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, gezien zich in het administratief dossier geen elementen bevinden op grond waarvan blijkt dat de verzoekende partij kinderen heeft en gezien de verzoekende partij slechts voor het eerst in haar verzoekschrift melding maakt van het feit dat zij twee minderjarige kinderen zou hebben, niet aantoonbaar op welke manier de gemachtigde had kunnen rekening houden met deze vermeende kinderen. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aanvoert dat met haar gezondheidstoestand had moeten rekening gehouden worden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE